

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

СПРАВА «ГАВРИЛОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF GAVRILOV v. UKRAINE)

Заява № 11691/06

Стислий виклад рішення від 16 лютого 2017 року

У грудні 2004 року заявник звернувся до Військового місцевого суду Сімферопольського гарнізону (далі – місцевий суд) із цивільним позовом про перерахунок та стягнення заборгованості пенсійних виплат. Рішенням місцевого суду у задоволенні позову заявника було відмовлено. Суд апеляційної інстанції залишив це рішення місцевого суду без змін.

17 жовтня 2005 року заявник оскаржив рішення місцевого суду в касаційному порядку, однак Вищий адміністративний суд України (далі – ВАСУ) залишив касаційну скаргу заявника без руху для усунення недоліків поданої ним скарги до 01 листопада 2005 року.

27 жовтня 2005 року ВАСУ отримав касаційну скаргу заявника із додатками, датовану 24 жовтня 2005 року.

07 листопада 2005 року ухвалою ВАСУ касаційну скаргу було повернуто заявнику у зв'язку з невиправленням недоліків касаційної скарги протягом встановленого судом строку та визнано такою, що не була подана. 10 листопада 2005 року ВАСУ постановив ухвалу про залишення тієї самої касаційної скарги заявника без розгляду, але у зв'язку з пропущенням строку на касаційне оскарження.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція), що він був позбавлений доступу до суду у зв'язку з безпідставною відмовою ВАСУ розглянути його касаційну скаргу. Заявник також скаржився за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції, що провадження у його справі було несправедливим в цілому, зокрема через те, що національні суди, як стверджувалось, припустилися помилки в оцінці фактів і застосуванні норм законодавства. Крім того, заявник скаржився, що був позбавлений можливості користуватися власним майном (перерахована пенсія), і посилався на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції у поєднанні зі статтею 14 Конвенції, що він зазнав дискримінації, оскільки його пенсія була нижчою, ніж у деяких інших пенсіонерів, звільнених із Збройних Сил України у запас.

Розглянувши скаргу заявника щодо позбавлення доступу до суду Європейський суд вказав, що відмова ВАСУ у розгляді касаційної скарги спочатку у зв'язку з невиконанням ухвали від 17 жовтня 2005 року, а потім через неподання заявником клопотання про поновлення строку на касаційне оскарження, незважаючи на те, що ВАСУ вже надав заявникові додатковий строк для подання такої скарги, перешкодила ефективному здійсненню права заявника на розгляд в судовому порядку його адміністративного позову. У зв'язку з цим Європейський суд дійшов висновку, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Інші скарги заявника Європейський суд визнав неприйнятними та відхилив у зв'язку з необґрунтованістю.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* прийнятною скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції щодо несправедливої відмови

Вищого адміністративного суду України у доступі до суду, а решту скарг у заяві – неприйнятними;

2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що

(а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 1 500 (одна тисяча п'ятсот) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватись;

(ii) 13 (тринадцять) євро судових та інших витрат, та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватись заявнику;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».